

Records i somnis.

Lletres de

M. J. Verdaguera

Música de

Juli Garriga

Flu *Amb Pleugerera*

Piano *Amb Pleugerera*

ca-da gu-ta de ro-na-da

te non cre de Sant Mar-ti ca-

Meny depressa
da o-cell ra re-fi-la-da ca da pa-lau non jar-

atemp

di, te ra lum ca-da ca-pe-lla ca-da

bona ra fon-ta-ne-lla

1 2 1 4 2 5 4 2 1 4 2

menys depressa

el di-a clou ra par-

mf menys depressa

pe-lla, mes tin - qué son de-ma-ti.

Red.

a tempm   menys depressa   poc a poc

Records i somnis.

Cada gota de rosada
 te som arc de Sant Martí,
 cada ocell sa refilada
 cada palau son jardí;
 te sa llum cada capella,
 cada bonx sa fontanella,
 el dia clar sa pappella,
 mes tingue son dematí.

Trens anys de la innocència
 com fugues sense dir-te adéu,
 amb l'albor de la existència
 primavera del cor meu.
 Oh dolçíssimes onades
 d'aquell Eden devallades,
 per mon prat ja son parades
 i mai mes hi tornareu!

De l'albada de la vida
 també he vist l'abril i l'maig
 abocar-me llur florida
 sobre'l front a raig a raig.
 Quan recordo ta bellera,
 sol heronís de la infantesa,
 al pas de la velleja
 que depressa i trist me'm vaig.

Aquell córrer per les hortes,
 aquell rodar pel jardí
 ¡ai! com eixes fulles mortes
 que hi apila el treboli!
 Aquella odor de porcelles,
 aquell cel vessant d'estrelles,
 nits, trenes d'alba, caramelles,
 ¿qui tan d'hora us encaí?

Quan recordo la hermonia
 d'aquell cel annerenat
 on cerca ma anima pura
 somnis bells i veritat;
 somni bell que m'hi somreies
 flor divina i com te deies?
 ¿Si allí encara t'arroleies,
 com mai mes jo t'he virat?

¿Ahont son mes companyones,
 ahont son mes companyons?
 ¿Qui esfulla, vostres corones?
 ¿Qui esbulla nostres cançons?
 ¿Que es feta l'alegria
 que del cor nos obreixia,
 adolaprens nit i dia
 com les aigües de les fonts?

Ja son blanes els cabells rossos
Ja s'emboira l'ull blau,
i aquell bon de pins i arboros
es un prat com eadis.
Ja mai mes per les boscaïnes
corerem a voladures;
adeu romnis i canturies,
i aletigs del paradís!

Eant jovers; ai! que forem
mes labors, com l'ada fugit!
les roses com se moren
l'endemà d'haver florit!
Per que'ls dies mes hermanos
van a pondres mes prenosos?
Per que' l'cel d'ulls mes blauos
s'emparpella amb negra nit?

i Per que' l'cor com la columna
fent volades i cantant
de ses ales perd la ploma,
de sa llengua perd el cant?
Ah! tal volta es una lira
que com mes canta i sospira,
mes a l'aire que la inspira
va ses cordes trocejant.

Els roses perden la fulla,
les roses perden la olor,
el temps que'ls arbres despulla,
d'il·luzion despulla' l'cor.
Tan sols una a mi me'n resta
que no esfulla cap tempesta,
la llum de la eterna festa,
el cant de l'etern amor.

Oh! que trist seria l'viure
si'l paradís celestial
no's vegés com ull romniure
de la terra en el capral;
si del clot en l'altra vora
no s'alça novella aurora,
front divi del jorn que anyora
la nostra ànima immortal.

Mre Jacint Verdaguera